

Hozó Levente, a klubhűség példakője

Csak csíki együtteseknél hokizott és dolgozott

• Játékosként bajnoki címeket és kupagyőzelmeket nyert a Csíkszeredai Sportklubbal, edzőként hasonló teljesítményekkel büszkélkedhet Hozó Levente jégkorongedző. A kék-fehérek volt csapatkapitányával, a 2010-ben Csíkszereda városvezetése által Pro Urbe-díjjal kitüntetett sportemberrel a múlttól és a jelenről beszélgettünk.

DOBOS LÁSZLÓ

- Hol és ki fertőzte meg a jégkoronggal?

- Csíkszentkirályról származik a család, nagyszüleim szomszédok voltak Antal Előddel, aki már az 1970-es években játszott a csíki csapatban, ő volt akkor az egyik meghatározó játékos, nagyszüleim pedig minden csíkszeredai meccsen ott voltak. Ez folytatódott édesapám esetében, ő is minden mérkőzésen jelen volt a munkatársaival, az egykori traktorgyárból, sokszor egy-két órával hamarabb kellett eljönni a jégpályára, hogy helyet kapjanak a lelátón. Minden meccsre elmentek, és vittek engem is. Később tudtam meg, hogy az egyik nagybátyám is hokizott, nem profi szinten, a korabeli felszerelést pedig megörökölttem. Első osztályos koromban jöttem az edzők az iskolánkba gyerekeket válogatni, valamiért, talán betegség miatt éppen hiányoztam akkor az iskolából, de később egyik osztálytársam bátyja révén eljutottam én is a hokihoz. Első edzőm Janovits Endre tanár úr volt a Csíkszeredai ISK-nál, mi voltunk az 1975-ben születettek csoportja, amelyből számos kiváló jégkorongozó került ki, olyanok, akik felnőtt korosztályban is magas szinten hokiztak. Janovits volt az edzőnk, de Mezey Imre tanár úr is besegített, mert fi a, Zsolt volt az egyik kapusunk. Akkor még volt B

divízió is a román bajnokságban, és minket, miután betöltöttük a 14 évet, beneveztek a felnőtt bajnokságba. Emlékszem, a Haladás csapatával eljutottunk Suceavára, Marosvásárhelyre vagy Brassóba, de játszottunk dupla leigazolással a Székelyudvarhelyi Küküllőnek is. Párszor megnyertük a másodosztályt, és rendszerint az első csoport utolsó helyén végző Sepsiszentgyörggyel játszottunk osztályozót, a „barázt”. Olyan jó visszaemlékezni azokra a szép időkre! Mi jól korcsolyáztunk, a technikánk nagyjából megvolt, de a testi erő a háromszékieknek kedvezett, ahol több csíki hokizott. Ők úgymond profik voltak, fizetésért játszottak, és nemegyszer elhangzott a „vigyázz, taknyos kölyök, ne játszodj a mi fizetésünkkel...”.

- Mikor került fel az ifi ktől az első csapatba?

- Már középiskolás korban, az 1990-es évek első felében belekóstoltunk a nagycsapat életébe. Antal Előd volt az edző a Sportklubnál, és minden nyáron egy sor ifit próbált beépíteni. Elvitt például egy miskolci felkészülési tornára, ahol akkor még szabadtéri jégpálya volt. A fordulat után, 1990-ben és 1991-ben számos kiváló jégkorongozó ment el Csíkszeredából külföldre, így 1993-ban került be az én generációmól 18 évesként a felnőtt csapatba többek között Adorján József, Kovács László, Nagy Attila Ferenc kapus és Gergely Attila, illetve a pár éve tragikusan elhunyt

Hozó Levente a Sportklub kispadján a hétvégi, Sportul elleni bajnoki mérkőzésen

Kósa Endre. Center poszton játszottam, és érdekesség, hogy lehetőség adódott együtt hokizni az akkori romániai jégkorong egyik legjobb centerével, az egyik példaképpemmel, Sólyom Lászlóval, akitől nagyon sokat tanulhattam. Szintén csapattársam volt később az ugyancsak center poszton játszó Antal Károly, aki Magyarországon is letette névjegyét, tőle is sokat tanulhattam. Nem volt könnyű gyerekként bekerülni a nagyok közé, de kiváló hokisok mellett játszhattam.

- Hozó Levente részese volt a csíki hoki minden sikerének 1996 és 2010 között. A szurkolók számára emlékeztetések maradnak a Steaua elleni meccsek, ahol nemegyszer bunyók robbantak ki. Emlékeztetések a Cazacuval vívott ökölpárharcrai. Készült külön ezekre a verekedésekre?

- Azt a csapatot többségében jó kötésű legények alkották, akikben benne volt a székely virtus. Nem készültem külön a bunyókra, de az élet felkészített erre. Más világ volt.

Például kint a játszótéren vagy más helyen mindig kellett vigyázz, mert kaptál egy taslit, egy nyaklevest vagy fenébe rúgást a nagyobbaktól. A verekedés is olyan, mint az életben minden más, az elején nehéz, de az ember belejön, és jóleső érzés volt később hallani, hogy bátran kiálltam a társaimért, a klubért, a székelységért a jégen. Visszatekintve elmondhatom, hogy sokat edzettünk, kemény edzőmódszerek voltak, de számos kiváló hokissal lehettem együtt a jégen. Ahogy itt a

Az 1996/97-es Sportklub 34 év után nyert román bajnokságot.

Felső sor, balról jobbra:

Dan Lăzărescu klubelnök, dr. Balló Béla sportorvos, Farkas Szilárd, Szőcs Előd, Kertész Zoltán, Hozó Levente, Rusz-Sántha Gábor, Simon Rudolf, Adorján József, Gáll Csaba, Elekes Levente, Petres József, Antal Károly, Pál Zoltán, Kovács Attila, Antal Előd edző, Bartha Csaba edző.

Alsó sor, balról jobbra:

Geréd Botond, Molnár Attila, Balla Attila, Bíró Ottó, Ládai András, Péter Szabolcs, Nagy Attila, Szőcs Szabolcs és ifj. Antal Előd

◀ FORRÁS: DOBOS LÁSZLÓ
GYŰJTEMÉNYE